

פחד דוד

פרשת
אמור

ו' אייר
תשע"ו

818

אבות פרק ג'

י"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 18:52 | 19:08 | 19:00 | 19:09

מוצאי שבת 20:09 | 20:12 | 20:13 | 20:10

רבינו תם 20:46 | 20:43 | 20:47 | 20:45

משכיל לדוד

שומר השבת נעשה שותף בבריאה

במעשה בראשית על מנת שנחוס על העולם שבו אנו חיים, ונגריש צורך לקיימו ולחדשו על ידי לימוד התורה וקיום מצוותיה (עי' קה"ר ז, יט. שבת י, א). ואך פשוט הוא שבזמן שאדם נעשה שותף לדבר מסויים, קרנו של אותו דבר עולה בעיניו עשרת מונים והוא מחפש לקיימו ולשבחו בכל דרך אפשרית. ובזמן שבני ישראל שומרים את השבת, הרי שבכך הם נעשים שותפים לקב"ה במעשה בראשית, ועל ידי שותפות זו הם מרגישים אכפתיות כלפי הבריאה ומחפשים בכל דרך לקיימה ולחזקה.

ישנו סיפור על אדם שהתגורר בעיר חיפה ולצורך פרנסתו עבד בנמל של חיפה. באחד הימים ביקש ממנו מעבידו שלא להשתמט מן העבודה בשבת, ולהתחיל להופיע לעבודה גם ביום השביעי. בצר לו פנה אותו יהודי שומר שבת אל רבו ושאל לעצתו מה עליו לעשות, היות ויש לו משפחה ברוכה ועליו לפרנסה, וכיצד יוכל לשבור את מטה לחמו בשעה שבבית מחכים לו ילדיו.

פנה אליו הרב ואמר לו: ראה נא! הרי מלבדך חיים בעולם עוד מיליארדי אנשים, ולכולם הקב"ה דואג לפרנסה, לאו דווקא באמצעות עבודה בנמל חיפה. וכשם שאותם אנשים רבים מתפרנסים מידו הברוכה של הבורא יתברך בדרכים רבות ומגוונות, כך גם בראות הקב"ה את מסירות נפשך למען שמירת השבת, ימציא לך את מזונך ממקור אחר.

לאחר דברי הרב, בא העובד אל מעבידו ואמר לו שהוא לא מחכה שיפטרו אותו אלא הוא מתפטר בעצמו, והוסיף והשמיע באוזניו את דברי רבו שהרבה שלוחים יש למקום בכדי לזון ולפרנס את בניו.

כשמע זאת המעביד, מיד נפנה ואמר לו - אם יש לך כזו אמונה יוקדת בקב"ה, אני איני יכול לעמוד כנגד אמונה כזאת, ועל כן אתה רשאי להמשיך לעבוד בנמל ששה ימים בשבוע.

וככלל יש לנו לדעת שככל שאדם לומד את תורתו של הבורא ברוך הוא, כך הוא נעשה לו שותף יותר ויותר, שהרי אורייתא קודשא בריך הוא ועם ישראל חד הם (עי' זוהר ח"ב ב, צ, ח"ג ד, ב), ומשמע שהתורה היא זו המקשרת ומחברת בין האדם לבוראו עד שנעשה כשותף ממש לבריאה.

וחשבתי שבני ישראל נצטוו להניח עצים על גבי המערכה למרות האש שירדה מן השמים, היות והעץ רומז לתורה כנאמר (משלי ג, יח) "עץ חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאושר". כשם שהעץ זקוק למים בכדי לחיות ולהתקיים, כך גם בני ישראל להם בבחינת 'עץ השדה' זקוקים לתורה המשולה למים בכדי לקיים עצמם. ובזה שבני ישראל הניחו את העצים על גבי המערכה, הם הפנימו בלבם שהקרבת הניו רק סמל חיצוני לגבי הקשר שבין האדם לבוראו, אך התורה ומצוותיה הם אלו שלמעשה מקשרים בין האדם לבוראו עד שהאדם נעשה שותף לה' במעשה בראשית.

"ששת ימים תיעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קודש כל מלאכה לא תעשו שבת היא לה' בכל מושבותיכם". (ויקרא כג, ג)

מובא בחז"ל בגמרא במסכת שבת (דף קט, ב) שכל השומר את השבת ומתבטל ממלאכה אסורה ואומר 'ויכולו' בערב שבת, הרי הוא נעשה שותף לה' בבריאה העולם - שכשם שהקב"ה ברא את העולם בששה ימים וביום השביעי שבת ויינפש, כך גם השומר שבת הרי הוא עמל לפרנסתו במשך ששת ימי השבוע, ואילו ביום השביעי הוא שובת ממלאכתו ומקדיש יום זה לבורא לבדו.

ראיתי מובא בספרו של הצדיק הרב שמשון פינקוס זצ"ל (חנוכה נ"ו), קושיה על המסופר בספר שבט יהודה (גזרה סב. ו עמ' 138 ד"ה נאמרו), על אותו גוי שנכנס לבית המקדש, וכשהוא ראה את העצים - עצי המערכה - המונחים על גבי המזבח - שאל את הבאים; הגידו נא לי, מהו תפקידם של העצים? השיבו לו היהודים שבשעת הקרבת הקרבן, מניחים את העצים על גבי המזבח, ועליהם מקריבים את הקרבן, ואחר כך מוריד הקב"ה אש מן השמים, ועל ידי ששורף את הקרבן הוא מוכיח לבניו שקרבנם התקבל אצלו בברכה. ריח ניחוח אשה לה'.

ותמה על כך אותו גוי - אם א-להיכם מוריד אש מן השמים האוכלת את הקרבן, משום מה אתם צריכים להניח עצים על גבי המזבח, הרי א-להיכם מוריד אש לבדו מן השמים ואינו זקוק לעצי בעירה, ומהי הסיבה שאתם לא מסתפקים באש היורדת מן השמים אלא מוסיפים עליה אש משלכם על ידי שאתם מניחים עצי בעירה על המזבח? ומיד הסיק אותו גוי שאין אמת בתורת היהודים, רחמנא לצלן, והראיה שמצא סתירה בתורתם.

ומקשה על כך הרב שמשון פינקוס - מה הייתה קושייתו של אותו גוי, הרי העצים אינם סותרים כלל את האש היורדת מן השמים לקבל את הקרבן, והנס נשאר ונותר בעינו, אלא שיש בזה תוספת בכך שעם ישראל נעשים שותפים לאותו נס שהקב"ה עשה בזה שהוריד אש מן השמים?

ומבאר הרב פינקוס זצ"ל שהגוי בקטנות מוחו אינו יכול לתפוס ולהבין את אלו הדברים, שהמושג שותפות עם הקב"ה רחוק ונשגב מבינתו ועל כן נדמה היה בעיניו שלכאורה ישנה סתירה בתורת אלוהים חיים, רחמנא לצלן.

והקב"ה ברצותו לשתף אותנו בנסיו ובנפלאותיו על מנת שנחוש יד וחלק בהם, ציווה אותנו להניח עצים על גבי המערכה למרות שלא נזדקק להם כדי להוריד אש מן השמים, אך עצם המציאות שבני ישראל טורחים ועושים צעד משלהם לצורך בעירת האש, הגם שבסופו של דבר יורדת מן השמים, עצם המעשה מצידם גורם להם להיות שותפים במעשה ה' יתברך.

וכגון זה רוצה הקב"ה שיהיה לנו חלק ושותפות

הילולא דצדיקיא

- 1 - רבי לוי ב"ר גרשום הרלב"ג
- 2 - רבי שלמה אפרים מח"ס 'כלי יקר'
- 3 - רבי ירחמיאל היהודי הקדוש מפשיסחא
- 4 - רבי אביגדור קרא אב"ד פראג
- 5 - רבי יצחק אלפסי הר"ף
- 6 - רבי מנחם ציון מקרקא
- 7 - רבי זרח איידליץ

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפנקסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

סידורו של אמונה

הגברת ז'ורז'ט אלקיים תחי, קרובת משפחתי, סיפרה לי על משפחת בן מוחה מהעיר ניו יורק שבארצות הברית, שבאחת הפעמים בהן ביקרו בארץ הקודש - שהו בבית מלון בעיר חיפה. במהלך שהותם במלון הבחינה לפתע האישה שהמצלמה היקרה שלה וכן זוג נעליים מיוחדות שהיו לה - נעלמו כלא היו. לאחר חיפושים רבים בהם לא נמצאו האבידות - פנתה האישה להנהלת המלון והתלוננה על הגניבה.

מנהל המלון ששמע את תלונתה, עלה בעצמו לחפש בחדר אחר החפצים האבודים, אך גם הוא לא מצא דבר, לפיכך הציע לגברת בן מוחה פיצוי כספי על גניבת חפציה וביקש שלא תפרסם את הדבר כדי שלא לגרום נזק לשמו הטוב של בית המלון.

כשהסתיים ביקורם בארץ הקודש - שבו בני הזוג לביתם שבניו יורק, ולאחר מנוחה קלה ארזו שוב את המזוודות שלהם ונסעו ביחד עם בתם להילולת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א במרוקו, במטרה להתפלל לקב"ה שבתם תזכה למצוא זוג הגון במהרה, בזכות הצדיק זיע"א הטמון במקום. בנוסף, הם ביקשו מהקב"ה רמז כלשהו לכך שתפילתם התקבלה בשמים.

בית המלון במרוקו בו התאכסנה משפחת בן מוחה נמצא לא רחוק מקברו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, ומיד כשנכנסו בני הזוג לחדרם שבבית המלון הם נתקפו

בהלם. זוג הנעליים והמצלמה שאבדו להם בארץ הקודש - היו מונחים בשלווה בפתח החדר!

נדהמים מהמציאה הבינו בני הזוג שזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א היא שעמדה להם למצוא את אבידותיהם באופן פלאי כל כך.

דבר הנס התפרסם במהירות רבה בקרב כל באי ההילולא, ובעת שסיפרו לי על הנס הזה עמד לצידי בחור בשם מיכאל מרציאנו הי"ו. בחור זה למד בישיבת פונוביץ' בבני ברק, וזכה לשמש בקודש במשך תקופה אצל רשכבה"ג מרן הרב שך זצוק"ל. כשמיכאל שמע כמוני את הסיפור - הוא לא הסתיר את צחוקו מהסיפור, והטיל ספק רב בנכונות הדברים, ואמר: "איך יתכן שהאישה איבדה את הנעליים והמצלמה בישראל ומצאה אותן במרוקו?" ולא הסכים להאמין לסיפור כלל.

כאשר שמעתי את דבריו וראיתי שהוא אינו מאמין לסיפור - חששתי שמא חוסר האמונה שלו יגרום לקרירות באמונה בלב האנשים שטרחו ובאו להשתטח ולהתפלל על קברו של הצדיק, והרי כל מטרתם של הפוקדים את קברי הצדיקים ביום ההילולא היא להתחזק באמונה בכוחם של הצדיקים שעבדו את הקב"ה בלב שלם, וידוע הדבר ש"צדיק גזור והקב"ה מקיים".

לפיכך פניתי אל הבחור, הוכחתי אותו על הספקות שלו וגערתי בו על דיבוריו חסרי האמונה, עד שלבסוף הוא ביקש את סליחת הצדיק זיע"א.

בשבת בבוקר בזמן תפילת השחרית, נשמעו לפתע צעקות רמות מכיוונו של מיכאל מרציאנו הי"ו. כשמיהרנו לכיוונו ראינו אותו רועד כולו ופניו חיוורות. כשנרגע מעט הוא אמר שמן השמים הוכיחו לו שאין לזלזל בכוחם ובזכותם של הצדיקים! וכך סיפר לכל הציבור שהיה במקום:

"לפני שלוש שנים איבדתי בארץ ישראל סידור תפילה שהיה יקר ללבי מאד. צער רב ועוגמת נפש נגרמו לי מאובדן הסידור והיה לי קשה להשלים עם כך שלא אמצא אותו לעולם. כעת, כשסיימתי את תפילת שמונה עשרה הבחנתי לפתע על השולחן בסידור שכריכתו החיצונית מוכרת לי מאד, ובלבי חשבתי: 'כזה סידור היה לי, והלך לאיבוד'.

לשם סקרנות פתחתי את הסידור, והנה מה אני רואה? את שמי הרשום בכתב יד בתוך הסידור, בדיוק כפי שנרשם בסידור שאבד לי!

זוהי הפעם הראשונה שאני מבקר במרוקו, מעולם לא השתתפתי בהילולת הצדיק ואיני מכיר כאן איש, ואין כל דרך הגיונית לכך שהסידור שלי יגיע לכאן מארץ ישראל!"

ותוך כדי דבריו הרים מיכאל את סידורו האבוד אל-על והראה לכל הנוכחים במקום את ההשגחה הפלאית שנעשתה עימו, כדי ללמד אותו על כוחם העצום של הצדיקים בשינוי הטבע.

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"זהכהנים הלויים בני צדוק". (יחזקאל מד)

הקשר לפרשה: בהפטרה מוזכרים דיני קדושת הכהנים על פי הוראותיו של יחזקאל הנביא, שהוא מענין הפרשה שבה מוזכרים הנהגות הקדושה של זרע אהרן הכהן.

תולה ארץ על בלימה

נצור לשונך

חבורה שלישית

חכם אחד יעץ לאוהבו, שלא יעמוד בשום פעם בקיץ בשבת קודש אחר סעודה שלישית סמוך לבית הכנסת ולבית המדרש, לספר לאחד איזה דבר מה. כי משניים נעשים שלשה, ומשלשה ארבעה, חמשה, ששה, עד שלבסוף נעשית חבורה גדולה, וכל אחד מספר עניניו ומסחריו שהיו לו בשבוע שעבר, ואי אפשר שלא יבואו על ידי זה ללשון הרע וליצנות. וכל זה נעשה בגרמו של ראשון שהביא לכל זה, על כן החכם עיניו בראשו.

בטוב טעם

טעמי מנהגי ישראל

בימים אלו של ספירת העומר, נהגו הנשים שלא לעשות מלאכה לאחר שקיעת החמה, עד זמן שהציבור סופר את העומר.

הטעם לכך הוא מכיון שבין פסח לעצרת מתו תלמידי רבי עקיבא, במשך הזמן שקרוב לשקיעת החמה ונקברו לאחר השקיעה, ובאותה שעה היו כל העם בטלים ממלאכה. ועל כן נמשך המנהג (שיש אומרים שגם הגברים נוהגים בו) שלא לעשות מלאכה בפרק הזמן שמשקיעת החמה ועד לאחר צאת הכוכבים.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

"ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו" (ויקרא כא, א)

מצינו שכפלה התורה את לשון המילה אמור ואמרת, ולכאורה משמעות הפסוק הייתה מובנת גם בלשון אמירה אחת - 'אמור אל הכהנים בני אהרן לנפש לא יטמא בעמיו, ומפני מה הוצרך הכתוב להוסיף ולשנות את המילה ואמרת. והביאור בזה שרצה הקב"ה ללמד לכהנים, לבני ישראל ולכל הדורות הבאים אחריהם, שכשם שהוא אינו הסתפק באמירה אחת אלא כפל את לשון ואמרת על מנת להודיע עד כמה צריך להיזהר מן הטומאה, כך גם הכהנים וכל העולם כולו צריכים להיזהר שלא להיטמא בטומאת מת וכן לא להיטמא בטומאת היצר הרע.

כמו כן יש לנו לדעת שלצורך לימוד התורה לא די בחזרה אחת, אלא יש להוסיף ולשנות בדברי התורה על מנת שיעשו קניין אצל האדם. והנה כל הוספה שמוסיף האדם בלימודו, יש בכך לעזור לו להישמר מפני טומאת היצר הרע, בבחינת לנפש לא יטמא בעמיו. משום כך שב ושוב הקב"ה אמור ואמרת, ללמדנו שצריך האדם לשאוף לגדול תמיד ולא להישאר בקטנותו - כמרומו בדברי רש"י "להזהיר גדולים על קטנים", וכן צריך האדם לחזור ולשוב ולחזור על לימודו, ועל ידי כך יגדיל את חלקו לעולם הבא.

נאמר בפתחה הנאמרת לפרקי אבות (סנהדרין ז, א) "כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא, שנאמר ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ". המתבונן יראה שסופי תיבות של המילים 'כל ישראל יש להם' עולה כנגד המילה 'שללם'. ונראה לבאר שההוספה שהאדם מוסיף בעבודת ה' על ידי ששב ושובה את לימודו מתוך שמחה וכן מוסיף גדרים וסייגים על מצוות התורה, אותם סייגים והוספות בלימוד התורה וקיום מצוותיה נחשבים לשלל רב שאותו לוקח הלוחם לאחר הקרב. ואף עם ישראל לצורך קיום המצוות בהידור ובשמחה צריכים להילחם עם יצרם הרע המנסה בכל דרך להרפות את ידם, ובזמן שגוברים הם על יצרם הרע, הרי ששלל המצוה על כל הידוריה ניתן בידם, וזוהי המה לרשת חיי עולם הבא.

כמו כן התורה מכונה שלל משום המאמצים הסייגים והגדרים אותם האדם מציב לעצמו לצורך לימודה. ידוע הוא שהיצר הרע הגדול ביותר הוא על לימוד תורה, משום ידיעת היצר שהתורה היא זו שמחיה ומקיימת את העולם ומעניקה לבני ישראל את מעמדם המיוחד, ומסיבה זו הוא מחפש בכל דרך לבטלם מלימוד תורה. אם כן אותו אחד שמשכיל לשבות את היצר הרע ולהכניעו לפניו, זוכה לקחת את שלל התורה והמצוות אשר ימליצו בעדו טובה וברכה לחיי עולם הבא.

משום כך נאמר שלל ישראל יש חלק לעולם הבא, היות והם מוסיפים סייגים וחומרות משל עצמם על מצוות התורה ובכך משמחים את הבורא ברוך הוא, והוא קורא לפמליא של מעלה לחזות בנועם מעשי בניו. וכשהמלאכים מבחינים במעשיהם הטובים של עם ישראל, קוראים הם לפני הבורא ברוך הוא "מי כעמך ישראל גוי אחד בארץ" (שמואל ב, ז, כג). ומתוך שזכותם מתעוררת בקרב עולמות עליונים, זוכים הם לרשת את שלל העולם הבא במקום ליפול כשלל בידי היצר הרע.

אמרי שפר

מדרשי חז"ל על פרשת השבוע

יש כבוד לכהן

"והכהן הגדול מאחיו". (ויקרא כא, ז)

ולמה נקרא שמו 'כהן גדול'? לפי שהוא גדול בחמשה דברים, בנוי, בכח, בעושר, ובחכמה ובשנים. בנוי שיהא נאה מאחיו. בכח שיהא גבור בכח. בוא וראה כשהניף אהרן את הלויים - שנים ועשרים אלף הניף ביום אחד.

כיצד היה מניף אותם? מוליך ומביא מעלה ומוריד. הנה שהיה גדול בכח. בעושר, מנין שאם לא היה עשיר שאחיו הכהנים מעשרין אותו? מעשה בפנחס הסתת שמינו אותו כהן גדול ויצאו אחיו הכהנים וראו אותו חוצב אבנים, ומלאו את המחצב לפניו בדינרי זהב.

ומנין שאם אין לו שאחיו מגדלין אותו? שנאמר "והכהן הגדול מאחיו".

(מדרש תנחומא)

קרבת מתחת ליד

"שור או כבש או עז כי יולד". (ויקרא כב, כז)

אמר רבי ברכיה בר סימון, אמר הקדוש ברוך הוא: עשר בהמות טהורות מסרתי לך, שלש ברשותך ושבע אינן ברשותך. שלש שהם ברשותך: שור, שה כבשים ושה עזים. ושבע שאינן ברשותך: איל וצבי ויחמור וגו', לא הטרחתי עליכם ולא אמרתי לכם לעלות בהרים ולהתיגע ביערים להביא קרבן מאלו שאינן ברשותך, אלא ממה שברשותך מה שגדל על אבוסך. וזהו מה שנאמר "שור או כבש או עז".

(ילקוט שמעוני)

קרבת בזכות אבות

"שור או כבש או עז כי יולד". (ויקרא כב, כז)

שור בזכות אברהם. שנאמר "ואל הבקר רץ אברהם ויקח בן בקר רך וטוב ויתן אל הנער וימהר לעשות אותו"

כבש בזכות יצחק. שנאמר "וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו".

עז בזכות יעקב. שנאמר "לך נא אל הצאן וקח לי משם שני גדיי עזים טובים". מהו 'טובים', רבי ברכיה בשם רבי חלבו אמר טובים לך שעל ידם אתה מקבל הברכות, וטובים לבניך שעל ידיהן מתכפר לבניך ביום הכיפורים, שנאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם".

(מדרש תנחומא)

סוד ארבעת המינים

"ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדור". (ויקרא כג, מ)

אחר כל החכמה הגדולה שכתוב בשלמה "והחכמה והמדע נתון לך" (דה"ב א, יב), וכן הוא אומר "ויחכם מכל האדם" (מ"א ה, יא), הניח כל עסקיו וישב והיה תמה על ארבעה מינים הללו, ואמר "שלשה המה נפלאו ממני" (משלי ל, יח), ומה הם? פסח מצה ומרור.

"וארבעה לא ידעתים", אלו ארבע המינים, שביקש לעמוד על סוד אלו הארבעה ולא יכול. ובמקום אחר הוא אומר "שלשה המה מטיבי צעד וארבעה מטיבי לכת" (משלי ל, כט), ארבעה הם קטני ארץ וגו', והם קטנים וגדולים בכוחן.

ומי מפרש לנו בפירוש שהם אתרוג ולולב והדס וערבה, ואמר "והמה חכמים מחוכמים", אלו רבותינו ז"ל שהם חכמים.

(מדרש אגדה)

פלגי מים

כפי שכבר למדנו בגליון הקודם על ליבת מהותה של האמא היהודיה כחומת הבית על ידי כך שהיא יוצרת בין כתלי ביתה עולם פנימי מלא אהבה וטיפוח. הילדים מתכנסים תחת כנפי אמם, בטחונם באהבתה ומסירותה, מהווה עבורם חומה בצורה, המנתקת אותם מהשפעות זרות.

הזכרנו גם שהילד ממשיך להישען על אמו בכל גיל באופן שונה. ומן ההכרח, שהילד והנער יקבלו די צורכם מהשלווה ומהביטחון של הבית. רק כך הם ישייכו את עצמם אליו - ואז תהיה נפשם מוקפת בחומת האם והנפש תהיה מחוסנת מפני רוחות והשפעות שליליות.

המציאות היא שגם לאחר שהילד גדל, הוא שואב את רצונו מדמותה של האם העומדת לימינו. היא מעניקה לו רצון ויוזמה, עומדת ומגבה את פעליו שאותם הוא שואב ויונק מהעידוד שהאמא מעניקה לו.

הנביא ישעיה מעלה על נס את פעלה של האם. ככתוב: "כאיש אשר אמו נתחמנו כן אנכי אנחמכם" (ישעיה סו).

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ר' רפאל עמאר הי"ו, תלמידו של מו"ר שליט"א, סיפר שפעם אחת הוא נסע למרוקו עם שותפו, שהיה טייס בחיל האוויר הישראלי והחל להתקרב ליהדות. השנים נסעו למרוקו, כדי להשתטח על קברו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א.

כשהגיעו לבית העלמין, הוביל אותם שומר בית העלמין הערבי אל הציון, ונתן להם ספרי תהילים.

הטייס הבחין בפייסת נייר שהיתה ביד השומר, והוא שאלו על כך. והערבי השיב: בידי מצויה תמונה של הצדיק רבי חיים פינטו אותה קבלתי פעם מנכדו של הצדיק.

הטייס שלא הורגל במחזה מעין זה, החל לדבר עם ר' רפאל עמאר בלשון הקודש (כדי שהשומר הערבי לא יבין) ואמר לו: "בא ננסה לקנות מהערבי את התמונה! נציע לו סכום כסף אולי יתרצה למוכרה לנו".

הטייס אכן הציע לערבי סכום כסף, והשומר הערבי לא היה מוכן בשום אופן למכור את התמונה. הטייס העלה את המחיר לאלף דולר, אך הערבי לא מסכים. הטייס הגיע כבר במחירו ליותר מארבעת אלפים דולר, וגם בסכום כה גבוה (בסכום זה אפשר לקנות בית במרוקו) הערבי לא היה מוכן לדבר על כך בכלל.

הטייס התרגש מכך מאוד, ואמר לר' רפאל עמאר:

תראה כמה אמונה בצדיק יש לו לאותו ערבי. אמונה זו טבועה בו בכל ישותו, ברמ"ח איבריו ובשס"ה גידיו. על אף שהתמונה שבידו כבר ישנה וקרועה, בכל זאת אינו מוכן לוותר עליה, זאת משום שהוא ראה כאן ניסים ונפלאות בזכות הצדיק. בשבילו תמונה זו היא כל חייו. ואם ערבי גוי, מאמין בצדיק כך, קל וחומר אנו, עד כמה צריכים אנו להאמין בצדיק.

כששמע מו"ר שליט"א את המעשה הזה, הוא אמר על כך:

דעו, כי אמונה ללא תורה לאו כלום היא, מפני שניהם קשורים יחדיו. ועל כך התפלל שלמה המלך להקב"ה: כשגוי מתפלל אליך תקבל מיד את תפילתו, אבל כשיהודי מתפלל אליך אל תקבל מיד את תפילתו. ומדוע?

אלא הענין הוא, שליהודי לא די בתפילה אחת, כדי שזו תתקבל מיד ויתרחש לו נס, אין די באמונה. באשר יהודי צריך להיות גם בן תורה, לשמור ולקיים את כל דברי תלמוד תורתו באהבה. מה שאין כן אצל גוי, כיון שאצלו לא שייך לימוד תורה, אזי אם הוא בעל אמונה - ה' מסתפק בתפילתו ועונה לו. יהודי כאמור, צריך להאיר את עצמו באור התורה, בכתנות או"י של תורה מצוות ומעשים טובים, ועל ידי כך יתרחשו לו ניסים מאת הש"ת.

טיהורה של החברה שלנו עוד תנאי בחינוכו של הילד, אלא יסוד היסודות ושוורש עבודת החינוך, שכן כל עוד יהיו לו חברים שאינם מהוגנים, הוא לא יצליח - גם אם ירצה - לקלוט את דברי התורה שמלמדים אותו. כשם שלפני הזריעה מנכשים את גידולי הפרא, כך גם יש לסלק את החברים המושחתים מן הבן, עוד לפני כניסתו לבית המדרש.

על האמא מוטל אפוא להקיף את ילדיה באהבה, כבוד ונועם, עד שהבית יעשה למקומם הטבעי והקבוע. רק כך תוכל האם להגן על התפתחותם, ובטבעיות ועדינות להסיר מדרכם גורמי סיכון. כל אחת בביתה, היא יכולה בהבל פה לעצב דמות בית תורת, כזה שישפיע לדורות על נפשות עולליות בכל רבדי החיים, להשקיע בהם את הינקות לאהבת התורה ויגיעתה, לעליה צרופה ביראה ומצוות.

הדברים אמורים גם כלפי אותם רגעים שבהם האמא חושבת שהגיע השעה לדחוף את הבן לעבר בית המדרש. ובמיוחד בשעות שבהם הילד בא לבקש מנוחה וחום בביתו, בשבתות חופשה או בימי בין הזמנים וכדומה.

בכל מקרה כשהילד חוצה את מפתן הבית, הוא צריך לצאת בהרגשה נעימה וחמימה שאכן יש לו מקום שהוריו ומשפחתו הקרובה רוצים בו ומצפים לשובו, ואשר אליו הוא יחזור ויתקבל באהבה ובכבוד. הודות לכך הוא יהיה מוקף בחומת הבית גם בהיותו בחוץ.

(ג). כלומר בעת משבר ואובדן, ממקור חיות של האדם - חוזר ומתחדש כוחו. הדבר נכון בילד צעיר, והוא גם נכון כלפי אדם מבוגר, גם בן בוגר זקוק לחומה ולהגנה זו.

עד מתי מצב זה נמשך? עד היום שיתקיים בו הפסוק "יעזוב איש את אביו ואמו ודבק באשתו" (בראשית ב. כד). עד אז בית אמו צריך להוות עבורו מקום משען ומחסה מפני רוחות רעות.

עלינו לדעת כי השכונה או החברה הם אינם מקום מוגן לנפש הילד, אלא הם מקום מושך ומלא פיתויים קורצים, כשחלקם הגדול של הפיתויים הללו הם ממש שליילים. ולכן חובה על האם להתמודד עם המשיכה החוצה, בכוח עוצמתו וטובו של הבית.

הגמרא (תענית ז, א) מחלקת את הפסוק "יערף כמטר לקחי תזול כטל אמרתי" לשני חלקים. החלק הראשון, "יערף כמטר לקחי", עוסק בתלמיד שאינו הגון, שאיתו אסור להתחבר, ואילו החלק השני, "תזול כטל אמרתי", עוסק בתלמיד הגון.

מדוע פותחת התורה בתלמיד שאינו הגון? לכאורה היה מתאים יותר לעסוק בראשונה בחלק הטוב, היינו התלמיד ההגון?

השיב על כך מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א: התורה מלמדת אותו כאן כלל יסודי בהלכות חינוך, והוא, שאם ברצוננו לראות את בננו צומח כתלמיד הגון, הרי שלפני הכל צריך לסלק ממנו את החברים הרעים, העלולים להזיק לו ולנשמתו ולקלקל את כל מה שלמד עד הנה.

חלוקת "מעוזת היטוי" - קמחא דפסחא

כמדי שנה גם השנה זכה מורנו ורבנו רבי דוד חנניה פעטו שליט"א לחלק לאלפי משפחות בכל רחבי הארץ קמחא דפסחא, כאשר השנה הכמות גדלה בצורה ניכרת ומשמעותית, אלפי משפחות בכל רחבי הארץ ובפרט בירושלים, באשדוד, וברעננה, וכו' לקבל תמי קניה ברשות המזון הגדולות והכל בצורה מכובדת וראויה.

כאשר על הכל עומד מו"ד שליט"א שומפקה שהציבור לא יתבוז בקבלת החסד הגדולה ולעם ישראל יהיה את כל צורכיהם לחג הפסח. מו"כ מתבצעות חלוקות בפרוץ ובליון שבצרפת בניו יורק ובארגנטינה.

מראות מישיבות "בין הזמנים"

זה השנה ה-10 שמתקיימות ישיבות בין הזמנים במסודות מודנו ורבנו רבי דוד חנניה פנמו שליט"א את החזמה קיבל מורד שליט"א בדאגתו שבני הישיבות והמללים שיוצאים לתקופת "בין הזמנים" לא ימצאו את עצמם בלי מסגרת לימודים ומשייכו את השיגרה הקדושה של "לימוד התורה" הקדושה, כאשר מאות מבני הישיבות הקדושות לומדים מהמוקד עד הערב, תשומעים שיעורים מרבנים חשובים ומאת מורד שליט"א, מלבד המלגות כל בחור או אבדך מקבל חליפה וחולצה כאות הוקרה על שקידתו בתורה. וכל זה רובין על מורד שליט"א שמסכת את רגליו ברחבי העולם למען בני התורה שקול התורה לא ישקוט אפילו לדגע.

